

ဆရာမည်သာ
မြစ်ကိုးကွယ်ရာ
ကလျာ
(ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံ)

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း

"အင်းလေးကန်"တွင် နေထိုင်ခဲ့သော ရက်များ အတွင်း စားသောက်
ရေး၊ အင်းထဲအနံ့ သွားလာရေးနှင့် ... "အင်းသုံးအင်း" ကို
ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်ရအောင် တာဝန်ယူ ကူညီပေးခဲ့ကြသော "အင်း
ပေါ်ခုံရွာ"မှ ပေါင်ဆယ်-ပေါင်ထွေး ဦးဘသန်း-ဒေါ်ရွှေကြည် မိသားစုနှင့်
"နမ့်ပန်ရွာ"မှ ကိုတင်မောင်မြင့်...တို့ အား လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိပါ
လှကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။ ။

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

ဤဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ဦးကြီးမြင့်က စိုးသူ၊ ဇော်ဦး၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်၊
မေဝင်းမောင်၊ စံရှားတင်တို့ နှင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်က အောင်မြင်စွာ ရိုက်ကူး
ရုံတင်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်ပါသည်။ ။

အခန်းတစ်

"အန်တီ...ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

"ဟုတ်တယ်၊ အတန်းပြီးခဲ့ကြပြီလား"

"ကျွန်တော်ကတော့ ပြီးပါပြီ၊ လှိုင်းက တစ်ချိန်လစ်လာတာ"

"ကိုဖြိုးနော်...သူ တစ်မနက်လုံး က(န်)တင်းမှာ ထိုင်နေပြီးတော့"

"ငါ ပရယ်တီကယ်(လ်) အစောကြီးပြီးလို့ ထိုင်နေတာ၊ တို့
ကျောင်းပြေးခဲ့ရင်လည်း အရေး မကြီးဘူးနော်၊ မိန်းကလေးတွေ
အတန်းလစ်ရင် ရင်လေးစရာပဲ"

"ကိုဖြိုးနော်...ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ မေမေ့ရှေ့မှာ မင်္ဂလာယူမနေနဲ့ ၊
သူ့အကြောင်းတွေ အန်တီနွယ်ကို သွားတိုင်ပစ်လိုက်မယ်"

"မလုပ်နဲ့ လေ...မေမေ့ကို နင်တိုင်လို့ ငါက မခံချင်ဖြစ်ပြီး အန်တီကို
ပြန်တိုင်မိ ခဲ့ရင်...အင်း...နင့်အကြောင်း နင်ပြန်စဉ်းစားနော်...မိလှိုင်း"

"ကဲ..."

ဆိုဖာနောက်မှီပုံဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သဖြင့် ဖြိုးမြင့်ဝေက
သိုင်းပြောင်းပြန် ပုံစံနှင့် ခံပြီး ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

လှိုင်းက ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ သူသာ..."

"ဖြူလှိုင်းဖွေး" တကယ် စိတ်ဆိုးသည့် မျက်နှာနှင့် ပြောနေပါ၍ ...

"အို...သမီးကလည်း ကွယ်၊ ကိုဖြိုး...မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ငယ်စိ
တ်ကို မပျောက်ကြသေးဘူး၊ ကျောင်းလည်း အတူသွားကြပြန်ကြရက်နဲ့
၊ အမြဲ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကြတော့တာပဲ"

"ဒေါ်ခင်ပြုံးရီ" သည် နှစ်သိမ့်စွာ ရယ်မောပြီး သူ့သမီးနှင့် တူအရင်း
သားအရင်းလေးလို့ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝတည်းက ချစ်ခဲ့ရသော
ဖြိုးမြင့်ဝေ သို့ကြည့်ပြီး...

"ဒီနေ့ စကားပြောစရာရှိလို့ မှာ လိုက်တာ ကိုဖြိုး၊ နေ့ခင်းက နွယ်နွ

ယ် လာသွားတယ်"

"မေမေက ဒီအိမ် လာနေကျပဲလေ"

"အေး...ခါတိုင်း လာတာက အန်တီတို့ လူကြီးတွေကိစ္စ၊ အခုဟာက ကိုဖြိုးကိစ္စနဲ့ လာသွားတာ ဒါကြောင့် ဒရိုင်ဘာကို မှာ လိုက်တာ၊ အပြန် ကျရင် ကိုဖြိုးကို အိမ်ကိုခေါ်ခဲ့ပါလို့ ၊ အန်တီ ကိုဖြိုးကို ပြောစရာ ရှိတယ် သား"

စောစောဆီက စကားနိုင်လုကြ၊ စကြ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြရင်း...

ဖြူလှိုင်းဖွေးက မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ပြလိုက်သည် ။

"ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ အန်တီနွယ် သိသွားပြီထင်တယ်"

ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်။

ဖြိုးမြင့်ဝေ သည် လည်း မလုံမလဲသော မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ခင်ပြုံးရီသို့ ကြည့်နေသည် ။ သူတို့ ၏ လျှို့ဝှက်မှုကို သိသွားကြပြီလား၊ မေမေသည် ဒေါ်ခင်ပြုံးရီမှ တစ်ဆင့် ပြောခိုင်းခြင်းလား ဟူသော စိတ်ဖြင့် စိုးထင်စွာ ကြည့်နေဆဲ...

"ကိုဖြိုးသာ တခြားလူဆိုရင် အန်တီလည်း ဒီစကားမပြောပါဘူး၊ ခုတော့ ဒီအိမ်သားတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်သားလေးလို ဖြစ်နေလို့ သာ အန်တီ ဒီစကားကို ပြောရမှာ ပါ...သား"

သည် တစ်ခါတော့ ဖြိုးမြင့်ဝေက အရင် ဖြူလှိုင်းဖွေးသို့ အားကိုးတကြီး ကြည့်ရှာသည် ။

"ငါ့ကိစ္စပေါ်သွားရင် နင်ကူညီပါနော်"

ဆိုသော စကားကို မျက်ဝန်းမှ တစ်ဆင့် ပြောကြားနေပါ၏။

ဒေါ်ခင်ပြုံးရီသည် သူ့ အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်ပေါ်မှာ သိမ်းငှက်ရုပ်က လေးများကို စိုက်ကြည့်ပြီး လေးနက် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်...

"နွယ်နွယ်က သမီးလှိုင်းကို ကိုဖြိုးနဲ့ ပေးစားပါရစေတဲ့ ကွယ်"

"ဗျာ"

"အို..."

လုံးဝ မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သော စကားမို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည် ။

ဒေါ်ခင်ပြုံးရီ ဘာဆက်ပြော လာလေဦးမလဲ ဟူသော စိတ်ဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး ငေးကြည့်နေကြပါသော် လည်း ဒေါ်ခင်ပြုံးရီသည် နေရာမှ ထရပ်လျက်...

"သမီးတို့ ချင်းဟာ အရင်းနှီးဆုံး လူသားနှစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆွေးနွေးယူကြပါ၊ မေမေ့အနေ နဲ့ တော့ ဒီကိစ္စကို ဘာမှ ဝင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မေမေကလည်း နွယ်နွယ်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်လို့ "

စကားဆုံးသည် နှင့် ဒေါ်ခင်ပြုံးရီ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဖြိုးမြင့်ဝေသည် မြင့်မားလှသော ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီဆိုသော မျက်နှာနှင့် သူ ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားသွားတော့သည် ။

ဖြူလှိုင်းဖွေးသည် မူ...

ကိုဖြိုး၏ ဘေးတွင် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အပေါ့ပါးဆုံးသော မျက်နှာ ပြုံးစေဖြင့်...

"ကိုဖြိုး...နင့်မျက်နှာကြီးကလည်း အီးမှန်သွားတာ ကျနေတာမှ ။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုဖြိုးရဲ့ လှိုင်းကို ကိုဖြိုး မယူရပါဘူး"

"ဟင်"

"လှိုင်းကလည်း ကိုဖြိုးကို မယူနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ပွေးဆေးဖိုး မတတ်နိုင်လို့ "

"အရေးထဲမှာ နင်ကလည်း ...ဒါပဲပြောနေ"

ကျောင်းစိမ်း ဘောင်းဘီကို ဝတ်ရစဉ်ကာလက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆော့ကစားရင်း ကိုဖြိုး၏ ပေါင် တွင် ပွေးတစ်ကွက် ပေါက်ဖူးသည် ကိုလှိုင်းတစ်ယောက် တစ်သက်လုံးစ၍ မဆုံးတော့။

"နင်က ရယ်စရာလုပ်မနေနဲ့ ၊ မေမေက မလွယ်ဘူးလှိုင်း"

"မလွယ်ဘူးဆိုတော့ ကိုဖြိုးက လှိုင်းကို မငြင်းလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

"နင်ကလည်း ဟာ...ငါ့အကြောင်းကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသိဆုံးလူဟာ နင်ပဲလေ လှိုင်း"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ယူလို့ ဖြစ်မှာ လဲ"

"အင်း...ဒီလိုတော့လည်း ငါ့တပည့်မဆိုးဘူး၊ အဓိပ္ပာယ် ပေါက်လွယ်သားပဲ"

ဖြူလှိုင်းပွေးက ဟာသဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကို ကြည့်နေသလို ခိုးခိုးခ

စံခစ် ရယ်၏။

"ငါဟာ ချစ်နှင်းဖြူကို ဘယ်လို မေတ္တာတရားမျိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင်အသိဆုံးပါလှိုင်း"

"အင်းပါ...ဒါကြောင့် ကိုဖြိုးမှာ အသည်းနှလုံး စပယ်ယာပတ်(တစ်) တစ်စုံ အပိုပါတယ်လို့ လှိုင်း ပြောခဲ့တာပေါ့"

"ငါ မမေ့ပါဘူး"

"နှလုံးသားနှင့် အမျှ ချစ်ပါသည် "

"အသည်းနှလုံးနှင့် ထပ်တူ ချစ်ပါသည် "

ဆိုသော စကားမျိုးထက်ကို ကိုဖြိုးက နှစ်ဆလောက် ပိုလွန်း သည်းလွန်း၍ လှိုင်းက ပေးထားရသော အမည်ပါ။

အသည်းနှလုံး စပယ်ယာပတ်(တစ်) တစ်စုံနှင့် လူ...ဟူ၍ ...

"ကိုဖြိုး"

"ဟင်"

"ဒီကိစ္စ ရှင်းချင်ရင် အလွယ်လေး"

"ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ချစ်နှင်းဖြူကလည်း ဘွဲ့ရပြီးမှ လက်ထပ်နိုင်မှာ ဆို"

"ဟုတ်တယ်...ချစ်ဟာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မပြင်တဲ့ မိန်းကလေးလေ"

"သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မလွယ်လေးလို့ ပြောတာပေါ့"

"ငါ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ လှိုင်းရယ်"

"ကိုဖြိုးတို့ နှစ်ယောက် ယူလို့ မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား"

"အေးလေ"

"ဒါဆို အလွယ်လေးလို့ ဆိုနေ၊ လှိုင်းအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက် အမြန်ရှာပေးလေ"

"တော်စမ်း မိလှိုင်းရယ်...နင် လှောင်မနေနဲ့ ၊ ငါ တကယ်စိတ်ညစ်သွားတာ"

"မယူရပါဘူးဆိုမှ ၊ အမယ်လေး...သူကလည်း ဈေးတက်နေလိုက်တာ"

သည် တော့လည်း ဖြိုးမြင့်ဝေက လဲရုံလေး ပြုံး လာပြီ...

"နင်နဲ့ ငါနဲ့ က နားလည်မှု ရှိပြီးသားပါလှိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက နင့်ကို သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီမို့၊ နင့်ကို မယူရင်သာ နေလို့ ရမယ်၊ တခြား တစ်ယောက် ယူမယ်ဆိုရင် လွယ်မယ်လို့ ငါ မထင်တော့ဘူး လှိုင်း"

"ချစ်နှင်းဖြူကို ကြည်ဖြူဖို့ ပါ အန်တီနွယ်ကို လှိုင်း ပြောပေးမယ်လေ"

"အေးလေ...တို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ကိုဖြိုး"

"ဟေ"

"ဒါဆို လှိုင်းကို ကျေးဇူးမမေ့ရဘူးနော်"

"နင်ကလဲဟာ...အရေးထဲမှာ "

"တကယ်ပြောတာ...ရည်းစားတစ်ယောက်လောက် ရှာပေးစမ်းပါ"

"နင်...လိုက်နေတာတွေ အများကြီးပဲ"

"သွားစမ်းပါ၊ ကျက်သရေတုံးလွန်းလို့ ၊ တစ်ယောက်မှ မသားနားဘူး"

"အေး...ဒါဆို နင်ကြိုက်တာ တွေတွေ့ ငါ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြ နင့်ကို ယ်စား ငါ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောပေးမယ်"

"အမယ်လေး...သူများ အားမကိုးဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောပစ်လိုက်မှာ "

အူရွှင်နေသော လှိုင်းခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်တော့ ဖြိုးမြင့်ဝေပါ လိုက်၍ ပြုံးမိသည် ။

"ကိုးဖြိုး...ထမင်းစားသွားနော်"

"မစားတော့ဘူး၊ ငါ...နည်းနည်း ညစ်သွားပြီ"

"ညစ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကို၊ ဒီမှာ ..."

"အင်း"

"ကိုဖြိုးကိုသာ တကယ်ယူရမယ်ဆိုရင်လေ ရယ်ချင်တာနဲ့ သေမှာ ပဲ..
.."

"နင်ကလည်း ဟာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့ကြတဲ့ မျက်နှာ နှစ်ခု၊ ဟိုလိုကြီး ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုတော့..."

"နင်ကလည်း ဟာ..."

သူ့ချစ်သူ ချစ်နှင်းဖြူကို မျိုထားချင်လောက်အောင် ချစ်သော ကိုဖြိုး၊
အရာရာ၌ အလေးအနက် ထားတတ်လွန်းသော ကိုဖြိုးသည် ...

ပျော်တတ်၊ ရွှင်တတ်၊ နောက်တတ်၊ လှောင်တတ်သော ငယ်သူငယ်
ချင်း လှိုင်းသို့ ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး "နင်ကလည်း ဟာ" အခွန်းပေါင်းများ
စွာဖြင့်သာ...

"မေမေ...နေကောင်းရဲ့ လား"

နာရီပိုင်းမျှ ကွဲကွာပြီးသည် နောက်ပိုင်းတွင် ပြန်လည် တွေ့ဆုံတိုင်း
မေးနေကျ မေးခွန်းပါ။

"နေကောင်းပါတယ်သား၊ ကျောင်းက ဘာနဲ့ ပြန်လာလဲ"

"ဘတ်(စ်)နဲ့ "

"လှိုင်းတို့ ကားနဲ့ မလိုက်ခဲ့ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"အိမ်ကိုရော ဝင်ခဲ့သေးလား"

"ဟင့်အင်း"

ဖြိုးမြင့်ဝေ ညာနေကျ မဟုတ်ပါ။ သည် နေ့တော့ သည် အကြောင်း
ကို မေမေနှင့် မပြောချင် မဆိုချင် မဆွေးနွေးချင်၍ တမင်တကာ ညာပစ်
လိုက်မိသည် ။

"ထမင်းစားတော့မလား သား၊ မေမေ ဟင်းနွေးလိုက်မယ်"

"နေပါစေ မေမေ"

"ဘယ့်နှယ် နေရမှာ လဲသားရဲ့ ၊ ကျောင်းကအပြန် မောလာမှာ ၊ သွားနေနေ၊ ရော့...သတင်းစာ"

"ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး"သည် ဖြိုးမြင့်ဝေ၏ ပခုံးထက်မှာ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည် ။

လျှပ်စစ်မီးဖိုခလုတ်ကိုဖွင့်ပြီး ချဉ်ပေါင်ဟင်းအိုးကို တင်သည် ။ ပလတ်စတစ်အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပြီး ငါးဖယ်ကြော်...ငါးခူးနှင့် ငရုတ်သီး ကြက်သွန်ဖြူကြော်ကို ကြပ်သေးရဲ့ လားဟု စမ်းလိုက်၏။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း နှင့် ငရုတ်သီးကြော်သည် သူ့သား ကိုဖြိုးအကြိုက်။

"မမရယ်...ကျွန်မ ထည့်ပေးပါ့မယ်။ နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ဪ...သားကြီး မောမောနဲ့ ပြန် လာပြီး စားရတာ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ ပါ"

အိမ်ဖော် "မခင်နဲ့"က သူ့အိမ်ရှင်မကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ထမင်းဝိုင်းပြင်ခြင်းကိစ္စကို အမြန်လုပ်ပေး ရှာသည် ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သားဘယ်အချိန် ပြန်လာပြန်လာ အတူစောင့်၍ ထမင်းစားတတ်သော ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး သည် ယခု ထမင်းကို မစားချင်တော့၊ ဟန်ဆောင်၍ ပင် မစားနိုင်ရှာတော့။

ထာဝရ ဖျတ်လတ် တက်ကြွစွာ ဦးစီးဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ပျောက်ဆုံးလုမတတ် နှေးကွေးနေလေပြီ။

ထမင်းဝိုင်း ပြင်ဆင်မှုကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး သားရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ငါ့သား ကက်ဆက်တောင် မဖွင့်တော့ပါလား"

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်ပေါ် လှမ်းတတ်သည် နှင့် ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်နေကျ။ ခိုင်ထူး၏ လှိုက်လှဲသော ခံစားမှု သံစဉ်များကို သူ ကြိုက်သည်။ ။ တေးရေး ကိုနေဝင်းနှင့် ဂျေမောင်မောင် တို့ ကို ဆန်းသစ်တီထွင်သော တွေးခေါ်မှုနှင့် ကျယ်ဝန်းသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျစ်လျစ်သော တေးသံစဉ်များ ဖြစ်အောင် သီဖွဲ့နိုင်သော အဆင့်မြင့်တေးများကို သူနှစ်သက်သည်။ ။

"သား...ကက်ဆက်ဖွင့်လေ"

"ခေါင်းကိုက်လာလို့ မေမေ"

"ထမင်းပြင်နေပြီနော်"

"မစားချင်သေးဘူး မေမေ၊ ကျောင်းက ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ စားလာလို့ပါ"

ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးသည် မောဟိုက်စွာဖြင့် သားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"မေမေ...နေကောင်းရဲ့ လား"

ကြင်နာစွာ ငဲ့စောင်းကြည့်၍ မေးလာသော သားငယ်သို့ ဆယ်ပြန်သာသော ကြင်နာမှုများ ဖြင့်...

"မေမေ နေကောင်းပါတယ်သားရဲ့ ၊ အလုပ်နည်းနည်း လုပ်ရင် များများ မောတာတစ်ခုပဲ။ ဟိုတုန်းက သိပ်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် ပါ သားရယ်၊ အားနည်းနေလို့ ပါ"

"မေမေ အိပ်ရာထဲ သွားလို့နေလေ"

ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားလေး၏ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်ရှည်လေးများကို သပ်တင်၍ နဖူးပြင်သို့ တစ်ချက် ရှိုက်နမ်းပြီး အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ဖြိုးမြင့်ဝေ ဆိုသော ကိုဖြိုးသည် ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး၏ ဘဝ၊ ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး၏ အသည်းနှလုံး၊ ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး ကမ္ဘာမှ တစ်ယောက်တည်းသော အဖော်။

ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှသော အရာအားလုံးသည် သား ကိုဖြိုးအတွက်ချည်းသာ၊ မိမိအတွက် တစ်ခုမျှမပါ၊ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

"မခင်နွဲ့...ညီမရေ"

အားပျော့သော လေသံလေးကို ကျက်မိသော မခင်နွဲ့က ပြေးလာရှာသည်။ ။

"ဟိုဘက်ခြံကို သွားစမ်း၊ သား ထီးကျန်ခဲ့သလား မေး..."

"ဟုတ်ကဲ့...မမ"

"အေး...သွား...၊ သား မသိစေနဲ့၊ နောက်ဖေးက သွား"

ချစ်သားလေး၏ ပြောင်းလဲလာသော အမူအရာကို စိုးထင့်စိတ်နှင့် အဖြေရှာလိုက်ခြင်းပါ။

တစ်ခြံသာ ခြားသော နေရာမို့ မခင်နွဲ့ ခဏအကြာတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ကိုဖြိုး မနက်က ကျောင်းသွားတည်းက ထီး မပါဘူးတဲ့ "

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလဲ"

"လှိုင်းရော...ဒေါ်ခင်ပြုံးရီရော"

"သား ခုပဲ ပြန်သွားတာလို့ မပြောလိုက်ဘူးလား"

"ပြောလိုက်တယ်၊ ခုလေးတင် ပြန်သွားတာတဲ့ "

"အေး...အေး...သွားတော့"

သား၏ ရင်မှ ဝေဒနာကို ရောဂါရှာဖွေရေး ပါရဂူတစ်ယောက်လို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ။

"ဪ...ငါ့သား လှိုင်းတို့ အိမ် ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ခင်ပြုံးရီက ပြောလိုက်ပြီကိုး"

သားသည် လှိုင်းတို့ အိမ် မဝင်ခဲ့ပါ။ သူ့ကားနှင့် အတူ မလာပါ ဆိုသည် များမှာ မုသားသာ ဖြစ်ချေ၏။

ထိုကိစ္စကို မိခင်က ဆွေးနွေးမေးမြန်းလျှင် ဖြေကြားပြောဆိုရမည်ကို သူရင်မဆိုင်ချင်၍ မဝင်ခဲ့ပါဟု ကာဆီးစကား ဆိုရှာခြင်းပါဟု ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး နားလည်လာရသည် ။ မိမိ၏ အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရွယ်၊ ကိုဖြိုး ငါးနှစ်သားလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် လက်ဆွဲလျက်ဖြင့် ရုန်းကန်ခဲ့ရသော ဘဝ၏ နွေရက်များကို တွေးမိလေတိုင်း အပူရှိန်က ရင်မှာ လာ၍ ဟပ်နေလေသည် ။

မိဘများ သဘောမတူသော သူ၊ သူတို့ လောက် ပစ္စည်းဥစ္စာမပြည့်စုံရှာသော သူချစ်သူကို ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး ငယ်စဉ်က နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ယူခဲ့ကြသည် ။

နှစ်ယောက်လုံး ဘွဲ့ရပြီးသားမို့ ကျောင်းဆရာနှင့် ကျောင်းဆရာမများ အဖြစ်နှင့် နှစ်ယောက်သား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေချိန်မှာ သားလေး ဖြိုးမြင့်ဝေကို မွေးဖွားခဲ့ပါ၏။ သား ဖြိုးမြင့်ဝေ သုံးနှစ်သားအရွယ် တွင် ခင်ပွန်း "ကိုဘုန်းဝေ" သည် ကားတိုက်မှုတစ်ခုဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည် ။ ဆုံးရှုံးခြင်းဖြင့် ခွဲခွာရစဉ်...နီဒါန်း

ကာလများ ဆီက စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျခဲ့သော်လည်း ...

"အထီးကျန် မဟုတ်ပါလား"

"ငါ့သားအတွက် ငါကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်"

ဆိုသော ခံယူချက်များ ဖြင့် ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးသည် ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

မှန်ကန်သော ရည်မှန်းချက် မခံချင်သော မာန်မာနများ ဖြင့် ကြိုးစားခြင်းများကြောင့် ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး မျှော်မှန်းသည် ထက် ပို၍ အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာ တော်လွန်းသော ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးမှာ အထက်တန်းဆရာမဘဝကပင် အိမ်လိုက်သင်သော ကျူရှင်ဆရာမအဖြစ် အချိန်မလောက် ငနိုင်အောင် နာမည်ရခဲ့သော ဆရာမတစ်ယောက်ပါ။

ကိုယ့်ကျောင်းမှ ဆရာ-ဆရာမများ နှင့် ဆရာကြီး မသိအောင် ပုန်းကွယ်ရသည် ကတစ်ဖက်၊ ကားနှင့် ကြိုကြ ပို့ကြသော်လည်း ဆရာက တပည့်အိမ်သို့ လိုက်၍ သင်ပြရသော ဆရာမတစ်ယောက်အဖြစ်က သိမ်ငယ် လှသည် ဟူ၍ ယူဆမိ၍ တစ်ကြောင်း...

မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝထား၍ ကျောင်းမှ ပင်စင် ယူလိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး အင်္ဂလိပ်စာ သီးသန့်ကျူရှင်"

ဆိုသော ကြော်ငြာများ ၊ ဆိုင်းဘုတ်များ တင်ပြီး ရှိသည့် လက်ဝတ်လက်စားကို ရောင်းချ၍ မြို့လယ် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း (လွစ္စလမ်း) မှာ အခန်းငှားလိုက်သည်။ ။

ပထမပိုင်းတော့ တွက်ခြေသိပ်မကိုက်လှသေး၊ နောက်တစ်ဆင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်ပြီး သင်္ချာဆရာတစ်ယောက်၊ ရူပနှင့် ဓာတုတွဲလျက် ဆရာနှစ်ဦး ထပ်ငှားပြီး...ဤလေးဘာသာ တွဲတက်မှ လက်ခံသော ကျူရှင် တစ်ခု ထောင်လိုက်သည်။ ။ တည်ထောင်သည့် နှစ်အတွင်း ပင်၊ သူ့ဟာသူ ကြိုးစား၍ လား၊ သူတို့ အသင်အပြ တော်၍ လား သို့မဟုတ် နှစ်ခုတွဲ၍ လားမသိ၊ ဆယ်တန်း ဂုဏ်ထူးထွက်ကြသောသူများ စာရင်းကို သတင်းစာ အသီးသီးမှာ တသီကြီး ကြော်ငြာနိုင်ခဲ့၍ ...

ထိုင်ခုံ မလောက်နိုင်အောင် နာမည်ကြီးသွားသော ကျူရှင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။

ဆရာသုံးဦးက လခနှင့် ငှားထား၍ ရသမျှ အပိုဝင်ငွေများ သည် ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးပိုင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ သားကို ကားနှင့် ဒရိုင်ဘာနှင့် ကျောင်းတက်စေနိုင်ခဲ့သော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ယခုအချိန်တွင် ဖြင့် ငှားနေသော ခြံနှင့် တိုက်ကို ဝယ်ပြီးပြီ။ ဒတ်ဆန်း ဆန်နီပစ်ကပ်တစ်စင်းကို သားလည်း စီး၊ အငှားလည်း လိုက်...

အိမ်မှာ လည်း တီဗွီနှင့် ဗီဒီယိုနှင့် ရေခဲသေတ္တာနှင့် တယ်လီဖုန်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့၏ လူနေမှုစနစ်ကို အဆင့်မီစွာ နေထိုင်နေသော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

ကျူရှင်ဖွင့်ပြီး ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး မအားနိုင်၊ မနားနိုင်အောင် အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့သော ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးသည် ...

မနှစ်ကမှ စ၍ ကိုယ်တိုင် မသင်ပြနိုင်တော့။ ယခုနှစ်တွင် ဖြင့် မနှစ်ကလိုပင် ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ၍ ...

သူ့ကျူရှင်အမည်နှင့် တိုက်ခန်းကို တစ်လ နှစ်ထောင်နှင့် အပြတ်ငှားထားရသည်။ ။

ဤဝင်ငွေ ကားဝင်ငွေနှင့် စိတ်ချယုံကြည်ရသော မိတ်ဆွေများအား အတိုးပေး။ ရွှေပေါင်ခံခြင်း များကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်၏ စားသုံးစရိတ်များ ထက် ဝင်ငွေက ပိုလျှံနေသည် ချည်းပါ။

လိမ္မာလွန်းသော သားလေးနှင့် စီးပွားရေးပြေလည်လာသည့် အချိန်တွင် မှ ...

ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး၏ ကျန်းမာရေးက ချွတ်ယွင်းလာခဲ့သည်။ ။

ကြီးမား ကြောက်မက်ဖွယ် ရောဂါတစ်ခုသည် သူ၏ အသည်းတွင် ခိုကပ် အမြစ်တွယ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားနားလည်ခဲ့သော ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးသည် ...

အချိန်မတန်သေးပါပဲနှင့် သား၏ အိမ်ထောင်ရေးကို စီစဉ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ...

ကိုဖြိုးဆိုသော ဖြိုးမြင့်ဝေမှာ ဖြင့်...

အခန်းနှစ်

"အောင်မယ်...နင်ကများ ဒီပြောင်ပြောင်ကြီးရဲ့ စာကို ယူလာပေးတယ်"

ဖြိုးမြင့်ဝေ၏ သူငယ်ချင်းထဲမှ နဖူးပြောင်နေသော ခပ်ဝဝကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို လှိုင်းတို့ အဖွဲ့က "ပြောင်ပြောင်ကြီး"ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

နဖူးပြောင်ရုံမက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဖြူလှိုင်းဖွေးကို လိုက်လွန်းသဖြင့် ပြောင်ပြောင်ကြီးဟူသော ဘွဲ့အမည်ကို ဆက်ကပ်ခြင်း ခံနေရသူ ရူပဗေဒ တတိယနှစ်ကျောင်းသား "တင်ဦးညို"

"ငါ တာဝန်ခံလာလို့ ငါ့မျက်နှာထောက်ပြီး စာဆုံးအောင် ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မိလှိုင်းရာ...နင်ကလည်း "

"အမယ်လေး...သူ့စာရွက်ကလည်း ထူလိုက်တာ၊ ပျော့ပျော့ပါးပါးလေးဆိုလည်း ဟုတ်သေး"

"အီအီးကုန်းဖို့ လား"

"အေး"

တခွဲခွဲ ရယ်ကြသည်။ ။

"သဇင်သင်း" က ရေနွေးကြမ်း သီးသွားပြီး "မြင့်မြင့်မာ"က

ဘူးသီးကြော် ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ရယ်သည်။ ။

အင်းလျားဆောင်ရှေ့ အင်းလျားကန် နံဘေး သရက်ပင်ကြီးအောက် ဘူးသီးကြော်ဝိုင်းဆီမှ သူငယ်ချင်း လေးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောရင်း ထိုင်နေကြသည် မှာ ကြာပြီ။

"ဖတ်စမ်းပါဟ"။

"ဟာ...အိမ်ရောက်မှ ဖတ်တော့မယ်၊ ဒီလောက် အရှည်ကြီးဟာကို"

"သူ့စာကို နင်ဘယ်လို မှတ်ချက်ချမလဲဆိုပြီး စောင့်နေရှာတယ်"

"သေလိုက်ပါလား"

"အောင်မယ်...ငါက ဘာလို့ သေရမှာ လဲ"

"ကိုဖြိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောင်ပြောင်ကြီးကို ပြောလိုက်"

"အေး...ဒါဖြင့် နက်ဖြန်မှ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်"

"အိုး...အဖြေဆိုတာ ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူး၊ ဒီနှစ်ခွန်းပဲ၊ အခု သူ့ကို ဒီလိုပြန်စရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး၊ ဒီပုံစံတုံးကြီးမျိုးများ သွားစမ်းပါ"

"လှိုင်း...ဒါဖြင့် နင်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမှ ကြိုက်မှာ လဲ၊ ကိုဖြိုးလောက် ဆို ရပြီလား"

"မြင့်မြင့်မာ"က မေးသည်။ ။

"ဘယ်ရလိမ့်မလဲ၊ ဒီလို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် မျက်မှန်လေးနဲ့ မဟာဝဏ္ဏိ တရုပ် ပေါက်နေတဲ့ လူလည်း အချဉ်ပဲ"

"ငါတော့ ဒီလောက်ဆို တော်ပါပြီ"

မြင့်မြင့်မာက ရည်းစားရှိပြီးသား။ အလကား ကိုဖြိုးကို နောက်နေမှ

နံး အားလုံးအသိ။

"ဒီမှာ ...နင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးထက် ပိုပြီး ကိုဖြိုးက ငါ့မှ ငါဖြစ်နေတာ သိကြရဲ့ လား"

"သဇင်သင်း"က အတည်ပေါက်နှင့် ဝင်နောက်သဖြင့် လှိုင်းနှင့် မြင့်မြင့်မာတို့ ရယ်ကြသော်လည်း ကိုဖြိုးက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

"အမယ်လေး...သူများ တွေ့ရုံမှာ မို့ ဟန်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ကိုဖြိုးရာ သဇင်အနားက မခွာနိုင် မခွာနိုင်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်းပဲ ဒီကောင်တွေကို ပြောလိုက်စမ်းပါ"

သဇင်သင်းက မာန်ဝင့်သည် မျက်နှာနှင့် လှိုင်းတို့ ဘက်သို့ မေးလေးဆတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

ကိုဖြိုးကို ဝိုင်းချွတ်နေကြသည် ဟု လှိုင်းတို့ ထင်သော်လည်း ...

ဖြိုးမြင့်ဝေသည် အသိတရားတစ်ခု ရလာသလို ကြည်လက်လာသော မျက်နှာနှင့် ...

"ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သဇင်နားမှာ ကပ်နေပါရစေနော်"

လှိုင်းနှင့် မြင့်မြင့်မာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မှ ...

"အဘွားတို့ မျက်စိအောက်တင် ဒီဘဝမျိုး ဘယ်အချိန်က ရောက်သွားကြတာလဲကွယ်"

မြင့်မြင့်မာက နဖူးပေါ်မှ လက်ဝါးအုပ်မိုးပြီး အဘွားကြီးအို ပုံစံနှင့် ဆိုသည်။ ။

"ကဲပါ...ကိုဖြိုးရယ်၊ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှ တော့ ရှက်မနေပါနဲ့ ၊
အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်တော့ နော်"

အမှန်စကားများ မဟုတ်ကြမှန်း အားလုံးသိပါလျက်နှင့် အတည်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြသော သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ အသံက စာစာညံ့ညံ့။

"လှိုင်း...တို့ ကို နောက်နေတယ် မထင်နဲ့ ၊ ငါ သဇင်ကို တကယ် ကပ်နေရတာ"

"တကယ်လား...ကိုဖြိုး"

"တကယ်...ဘုရားစူး"

"ဒါဆို လှိုင်းသိပြီ၊ ပြောစမ်း...မိသဇင်၊ နင်...ချစ်နှင်းဖြူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ"

မေးချက်က ပေါ်တင်ကြီးမို့ သဇင်သင်း မငြင်းသာ။ ကိုဖြိုးက အရင် ဝင်ပြီး...

"ငါ သောကြာနေ့က ချစ်နောက်ကို လိုက်ရင်း..."

"အမယ်လေးဟဲ့...ချစ် တဲ့ "

လှိုင်းက ရင်ဘတ်ဖိပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်၍ ...

"နေစမ်းပါဟဲ့...နင်ကလည်း ၊ ကောင်းခန်း ရောက်နေပြီ။ ဆက်ပြော...ကိုဖြိုး"

"သဇင် ပြောလိုက်တာ"

"အောင်မယ်...ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြော၊ ဒီမှာ ပါးစပ်မအားဘူး"

သဇင်သင်းက ဘူးသီးကြော်များကို ပါးစပ်အပြည့် တမင်ထည့်ပြီး ပြော၏။

"ကဲပါ...လုပ်စမ်းပါ ကိုဖြိုးရဲ့ "

"ငါ အကောင်းပြောမှာ ၊ နင်တို့ မနောက်ကြပါနဲ့ ဟာ "

"ပြော...မနောက်ဘူး၊ ကြည်တယ်"

"ငါ ချစ်နေတဲ့ သုဝဏ္ဏတိုက်ခန်းကို လိုက်သွားတာပေါ့၊ ငါပတ်နေတုန်း သဇင်နဲ့ သွားတွေ့တာ။ ငါ့အမေ တွေ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"ဒေါက်"

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးနှင့် ကိုဖြိုး၏ ဒူးခေါင်းကို သဇင်သင်းက ခေါက်ထည့်လိုက်သည် ။

"နင်တို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ချစ်နဲ့ သဇင်နဲ့ က တစ်လမ်းတည်းက တစ်တိုက်ပဲခြားတာ၊ အကြောင်းမရှိ အသိမရှိဘဲ လျှောက်နေရတဲ့ ဘဝက ငါကျွတ်ပြီပေါ့။ ချစ်ကိုလည်း အပြင်ထွက်လာတိုင်း ကြည့်လို့ ရပြီ"

"ကိုဖြိုး"

လှိုင်းက ခေါ်လိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ...ဒီအဖွဲ့သားအားလုံးက နင် ပွေးပေါက်အရွယ်တည်းက တွဲလာခဲ့ကြတာ"

"ငါ့ပွေးတစ်ကွက်ဟာ နင့်ပါးစပ်ထဲကကို မထွက်တော့ဘူး"

"အေး...ပွေး ပေါင်က အကြောင်းကစပြီး သိခဲ့တာ၊ နင့်ကို ဟိုက လှည့်တောင် မကြည့်သေးဘဲနဲ့ ၊ ချစ်...ချစ်နဲ့ ခေါ်မနေစမ်းနဲ့ ။ ငါ နားကြားပြင်းကတ်တယ်"

"ငါ ချစ်လို့ ...ချစ်လို့ ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"တို့ ရှေ့မှာ မခေါ်နဲ့ "

"ကြည်ရင်ရောဟင် "

"ခေါ်...ကိုဖြိုးကို ချစ်နှင်းဖြူက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောလာတဲ့ နေ့ကစပြီး ကြိုက်သလိုခေါ်၊ တစ်ခါတည်း လိုက်နေတာလည်း တစ်နှစ်ခွဲ ရှိပြီ။ ဟိုက သူ့ကို မျက်လုံးလေးတောင် တစ်ချက် ဝင့်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ များ "

"နင်တို့လိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်က ဣန္ဒြေသိပ်ရှိတာ "

"သေနာ "

ချစ်နှင်းဖြူအကြောင်းများ ပြောနေရလျှင် ဆဲသံ ဆိုသံများကိုလည်း ဖြိုးမြင့်ဝေ နားဝင်ချို့နေသည် ။

"ဒီမှာ ...ငါအကောင်း ပြောတာပါဟာ၊ သဇင်နဲ့ လည်း အိမ်နီးချင်းဖြစ်နေပြီ။ နင်တို့ ငါ့ကို ကူညီကြစမ်းပါ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက် စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုတာ လှိုင်းရယ်...နင်သိပါတယ်။ ငါ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတာလည်း နင်အသိပါ။ ချစ်နှင်းဖြူကို ငါသိပ်ချစ်လို့ ပါဟာ "

မျက်နှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနှင့် ရင်ဖွင့်စကား ဆိုပြန်တော့လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းများ မို့ သနားမိကြသည် ။ အရင်းနှီးဆုံး လှိုင်းကတော့ အပိုရဆုံးပါ။

"သဇင် "

"အေး "

"ဒီဆန်းဒေး ငါလာခဲ့မယ်။ အကြောင်းရှာပြီး ချစ်နှင်းဖြူတို့ အိမ်သွားလည်ရအောင် "

"သိမှ မသိတာ လှိုင်းရဲ့ "

"အကြောင်း ရှာပါမယ်ဆိုမှ ... ရွှေချီလို ကျောက်ကျောလိုမုန့်တစ်ခု ငါဝယ်ခဲ့မယ်။ အိမ်မှာ လုပ်စားတာ ဆိုပြီး သွားပို့မယ်။ ကျောင်းမှာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဇူးမေဂျာက မဟုတ်လား... ဘာလားဆိုပြီး ငါဆက်ခွီးမယ်။ ငါ လည်ပါတယ်ဟ"

"ဟုတ်ပြီ...ရတယ်၊ လာခဲ့"

"အေး...တစ်ခါ တွေ့ပြီးရင် ငါရင်းနှီးအောင် အောက်ကျခံပေါင်းပါ့မယ်။ ပြီးတော့...ကိုဖြိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ကိုဖြိုး ဘယ်လိုတော်ကြောင်း ချစ်နှင်းဖြူကို ဘယ်အထိ ခိုက်နေကြောင်းတွေ ငါ့ပညာစွမ်းအကုန်ပြမယ်...ကြည့်နေ"

ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်မှု အပြည့်နှင့် ပြောနေသော ဖြူလှိုင်းဖွေးသို့ ရွှန်းလန်းတက်ကြွသော အကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

"လှိုင်းရယ်...နင်ဟာ ငါ့အတွက် အစစ အရာရာ အားကိုးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီမှာ ချစ်နှင်းဖြူရဲ့ အချစ်ကို သာ ငါရခဲ့ရင်လေ...ငါ့ဘဝအတွက် အစအဆုံး ပြီးပြည့်စုံပါပြီ။ ဒီတစ်ခုတည်းကို နင် ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီပေးစမ်းပါနော်"

"ချစ်နှင်းဖြူရဲ့ အချစ်ကိုသာ ရခဲ့ရင် ငါ့ဘဝအတွက် အစအဆုံး ပြီးပြည့်စုံပါပြီ"

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သော နှလုံးသားတွင်းမှ စကားစုလေး ပွင့်အန်ထွက်လာပုံကို ကြည့်မြင် ကြားနာပြီး လှိုင်းတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး သူတို့ ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုဖြိုးကို သနားသွား မိကြသည် ။

"နင် စာပေးဖူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"စကားကော ပြောဖူးလား"

"ပြောဖူးတာပေါ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပရိပို့(စ)လုပ်တာပေါ့ မြင့်မာရဲ့ "

"ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ"

"အဲဒါတွေကို ဘာမှ မစဉ်းစားချင်ဘူးတဲ့ ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ လို့ တောင်းပန်ပါ တယ်တဲ့ ၊ ပြောပုံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလို အသံမှာ လည်း ဒေါသကင်းတယ်၊ အမူရာကလည်း သိပ်တည်ငြိမ်တာပဲ"

"ဒါနဲ့ နင်...ဆက်မလိုက်တော့ဘူးလား"

"လိုက်တာပေါ့၊ သူ့မျက်နှာလေးကို ခဏမှ မမြင်ရင် ငါ့ကျောင်းတက်ရတာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ သူ ကျောင်းမတက်ဖြစ်တဲ့ နေ့ဆိုရင် သူနေတဲ့ သုဝဏ္ဏကို ငါလိုက်သွားတာ"

"ကိုဖြိုး"

"ဘာလဲ လှိုင်း"

"နင်ဟာ ချစ်နှင်းဖြူနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ်ပြီး အလေးအနက်ထားလွန်းတာ ငါသိပါတယ်၊ နင် လိုက်သာနေတယ်၊ သူပြောသလို နှောင့်ယှက်တယ်လို့ မဖြစ်ရအောင် နင် စာမပေးတော့ဘူး။ လိုက်စကားမပြောတော့ဘူး မဟုတ်လားဟင်"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လှိုင်းရယ်...၊ ငါလေ...သူ့ကို တကယ်ပဲ တန်ဖိုးထားပြီး အမြတ်နိုးဆုံး မေတ္တာနဲ့ ချစ်တယ်၊ ငါ့အတွက် သူ့စိတ်မကြည်မ

လင် ဖြစ်သွားရမှာ ကိုတောင် တကယ် စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူမမြင်သာတဲ့ နေရာကနေပြီးပဲ သူ့ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေတာပါ။"

ချစ်နှင်းဖြူ ပရယ်တီကယ်(လ်)လုပ်သည့် လက်(ပ)တူး (Lab-2) ရှေ့ မှာ ရပ်စောင့်ရင်း ခရစ်သည့် နေ့လည်း အဆင်ပြေရဲ့ လား။ ကမာခွဲသည့် နေ့လည်း ရွံနေမလား၊ ဘယ်နေ့ ပိုးဟပ်၊ ဘယ်နေ့တီကောင်၊ ဘယ်နေ့ မျောခွဲရမည်ကအစ သူ စုံစမ်းပြီးသား၊ ခွဲစိတ်ပြီး ဆိုဘာ (VIVA) ဖြေပြီးသည် အထိ ပထမထပ်တွင် ရပ်စောင့်နေကျ...

လက်ချာများ သင်နေသည့် SE 3 နှင့် SE 4 ၏ တစ်ထပ် အဆောက် အုံလေး၏ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေတတ်သော ကိုဖြိုးကို ဆိုင်းယဲန့်(စ)ကန် တင်းသို့ မုန့်စားသွားသော လှိုင်းတို့ အုပ်စုက အမြဲလို မြင်တွေ့နေကျ။

"ငါ...တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတာ နင်တို့ အသိပါဟာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ကျမှ ငါ့ရင်ထဲက မေတ္တာအားလုံးနဲ့ ချစ်မိ မြတ်နိုးမိတယ်၊ သူဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဦးမို့ အရူးအမူးပါပဲ၊ ငါ့ကို နင်တို့ ဟားချင်လည်း ဟားကြပါ။ ချစ်နှင်းဖြူ ငါ့ကိုမုန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ငါလေ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ တောင် မတွေးရဲတော့ပါဘူး။"

အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း လှိုင်းနှင့် အတူ သဇင်သင်းကပါ ကိုဖြိုး၏ ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားနေမိကြပါ သော်လည်း ...

"ဒီကောင်ဟာ ဒီအတိုင်း သွားရင် ရူးနိုင်တယ်၊ အပေါင်းအသင်းများကဲ့ရဲ့ ကုန်ပြီကွယ်"

ခွန်သန်းထွန်း၏ သီချင်းကို အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ညည်းနေသော မြင့်မြင့်မာ...သို့။

"တော်စမ်းပါ မြင့်မာရယ်...ဒီမှာ တကယ် ရူးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ် ဟ"

သဇင်သင်းက မြင့်မြင့်မာကို ထ,ဟောက်သည်။ လှိုင်းကမူ...

"နင်တို့ က အစွဲအလမ်း ကြီးတတ်လွန်းပါတယ် ကိုဖြိုးရယ်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူကြိုက်တဲ့ ကစားစရာလေး ပျောက်သွားရင် တမ်းတလို့ ငိုလို့ မဆုံးဘူး၊ အသစ်ဝယ်ပြီး အစားထိုး ပေးလို့ ကို မရဘူး"

"ဘယ်လို အသည်းနှလုံးမျိုးနဲ့ ငါလူဖြစ်လာသလဲ မသိပါဘူးဟာ"

"ယောက်ျားလေးပဲ ကိုဖြိုး၊ နည်းနည်းတော့ လျှော့ပေါ့၊ နင်သိပ်ခံစားရမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ချစ်နှင်းဖြူကိစ္စကို ငါ အသေအလဲ အကူညီပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ကိုဖြိုးရယ်"

"နင့်ကို ငါတကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လှိုင်း"

အင်းလျားကန်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်ညှင်းသည် ငယ်သူငယ်ချင်း လေးယောက်၏ ချစ်ခင် စည်းလုံးမှု မေတ္တာကို ပိုမိုအေးမြအောင် ကူညီပေးနေသည် သို့ပါ။

အခန်း သုံး

အဝေးကကြည့်ကြည့်၊ အနီးကပ်ကြည့်ကြည့် ချစ်နှင်းဖြူသည် ဖြူလှိုင်းဖွေးလောက် မလှ။

သို့ပါသော်လည်း သူ့မျက်နှာကျပုံသွယ်သွယ်နှင့် မျက်ဝန်းခပ်စင်းစင်းလေးက သနားကရုဏာ သက်စရာပါ။ မျက်ခုံးကောင်း၍ နှာခေါင်းပေါ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းက သာမန်ပါ။ ကိုယ်လုံးက ကျစ်လျစ်သွယ်လျ သည် ။ အသားက လုံးဝ မဖြူ၊ ညိုနေသည် ။

တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံကြည့်လျှင်တော့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ကရုဏာသက်စရာ အလှပိုင်ရှင်မျိုး။

ရာဇူး...အထူးသဖြင့် နှစ်စဉ်လိုအလှ ပေါ်နေတတ်သော "ဇူးမေဂျာ" တွင် ချစ်နှင်းဖြူ၏ အလှသည် သာမန်မျှသာ။ ကွင်းဘွဲ့မရသော်လည်း လှလွန်းသူ။ စက္ကူဖြား အပစ်များများ ခံရသူ၊ လိုက်သူတွေ တထောကြီးနှင့် သူမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သာမန် အလှရှင်လေးတစ်ဦးကိုမှ နှစ်သက်စွဲမက်ခြင်း အဟုန်ကြီးစွာဖြင့် အချစ်၏ အမြင့်မားဆုံး ရပ်ဝန်းဒေသမှ စောင့်မျှော်နေရှာသော ဖြိုးမြင့်ဝေ။

ချစ်သူငယ်ချင်း၏ ရင်တွင်း ဝေဒနာကို သိနေရှာသော လှိုင်းသည် အကယ်၍ ချစ်နှင်းဖြူသည် သာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်

လောက်ပင် တန်ဖိုးကြီးကြီး သူဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ဝယ်ပေးလိုက်ချင် ပါသည်။ ။

ယခုတော့...

ချစ်တုံ့ပြန်တတ်သော နှလုံးသားနှင့် မိန်းကလေးမို့ ဝယ်၍ မရနိုင်သော မေတ္တာတရားကို ကိုဖြိုး ရနိုင်ပါစေရန် လှိုင်းတစ်ယောက် အစွမ်းကုန် ကူညီနေပါပြီ။

"တော်ပြီ၊ လှိုင်းလာတိုင်း ဝိုင်းဝိုင်း စားနေရတော့ အားနာလှပါပြီ၊ တကယ်ဆိုရင် နှင်းဖြူတို့ က အိမ်ရှင်ပါ။"

"ဧည့်သည် ရယ်...အိမ်ရှင်ရယ်၊ လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ လှိုင်းက ပျော်ချင်လို့ တမင်ဒီကို လာတာ၊ စားစရာတွေပါ ယူလာခဲ့တာ။ ဝိုင်းစားမှ လာရတာ အားရှိတာပေါ့။"

"နှင်းဖြူက စေတနာရှိပေမယ့် အိမ်ကို မခေါ်ဝံ့လို့ ပါ။ မမလှိုင်း နားလည်ပေးပါနော်။"

ချစ်နှင်းဖြူက အနီးကပ် ကြည့်လေ ချစ်ခင် စွဲမက်စရာကောင်းလေ၊ သနားစရာ ကောင်းလေပါလား။

သူ့စကားလုံးလေးများက သနားဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း ဘာကို သနားရမှန်းမသိ၍ သူပြောသလို နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေသည် ကို သဇင်သင်းက အကင်းပါးစွာဖြင့်...

"ရပါတယ် ချစ်နှင်းဖြူရယ်၊ မိထွေးနဲ့ စေ့တုတ် လူဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။"

"ဪ...မိထွေးနဲ့ နေရတယ်လား၊ ချစ်နှင်းဖြူတို့ က မောင်နှမ ဘယ်နှယောက် ရှိလဲဟင်"

"သုံးယောက်ပါ မမလှိုင်း၊ အငယ်ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က ဖေဖေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ မွေးတာပါ"

"ဪ...ဪ...ဒါနဲ့ ချစ်နှင်းဖြူ ဘယ်အရွယ်က ချစ်နှင်းဖြူရဲ့ မေမေ ဆုံးသွားတာလဲဟင်"

မျက်လွှာလေးချပြီး ချစ်နှင်းဖြူ ခေါင်းငုံ့သွားခိုက်၊ လှိုင်း၏ ပေါင်ကို သင်္ဃင်သင်းက ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းရှိပြီ ဟု သာ သိလိုက်ရသည်။ ။ ဘာမှန်းမေး၍ မဖြစ်သေး။

"ဪ...ရမ်းပြည်နယ်နေ လက်မှတ် ချစ်နှင်းဖြူ ဝယ်ထားသေးလား"

"ဟင့်အင်း"

သင်္ဃင်သင်းက စောစောဆီက ဖြူလှိုင်းဖွေး၏ အမေးကို ဖာထေးသော စကားအဖြစ် ပြောလိုက်မှန်း သိသော်လည်း ပါးနပ်သော ဖြူလှိုင်းဖွေးက...

"ဟာ...ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ လှိုင်း လက်မှတ်တွေ ဝယ်ထားလိုက်ရတယ်၊ ချစ်နှင်းဖြူ လိုက်ကြည့်နော်၊ သင်္ဃင်နဲ့ အတူ လှိုင်းတို့ ကားနဲ့ အသွားအပြန် ကြိုပို့ပေးပါမယ်"

ဖြူလှိုင်းဖွေး အပိုင်ပြောနေသော်လည်း လက်မှတ်တစ်စောင်မှ မဝယ်သေးကြောင်း သင်္ဃင်သင်း သိပေမယ့် ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။

"နေပါစေ၊ ညဉ့်နက်မှ ပြီးမှာ ထင်တယ်၊ အိမ်က လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"စောစော ပြီးတတ်ပါတယ်။ ဆယ်နာရီ အလွန်ဆုံး ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဒီနှစ်...စိုင်းဆိုင်မော(ဝ်) လာမယ်တဲ့ ၊ အိုင်အမ်(မ)ဝမ်းမှာ လုပ်မှာ ။ ချစ်နှင်းဖြူတို့ အတန်းက "နန်းနွယ်မွန်" တို့ လည်း ရှမ်းလို ကကြမှာ "

လှိုင်းက လှိုင်နေအောင် မြူဆွယ်သည် ။ ထိုညမှာ ကိုဖြိုးကို ဆရာကြီးအဖြစ် ထားပြီး ကား မောင်းခိုင်းမည်။ ပြီးတော့...ကိုဖြိုး အကွက်ဝင်အောင် သူ့ကို ဖန်ပေးကြမည်။

"နှင်းဖြူ တကယ်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ စတတ်(ချ)ရှိုးကိုလည်း တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေပါစေတော့ မမလှိုင်းရယ် နှင်းဖြူ မပြောရဲဘူး"

မိထွေးနှင့် နေရသူလေးအဖြစ်က သနားစရာပါလား။

"ဒီမှာ ချစ်နှင်းဖြူ။ ဒီကိစ္စ မပူနဲ့ ၊ တို့ မာမီကို ပြောခိုင်းပေးမယ်။ သူတို့ ပါ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းမယ်။ ပြီးတော့ ... တို့ အဘွားကြီးကို ၃၈ လမ်းက သူ့ညီမအိမ်မှာ သွားပို့ထားလိုက်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ...မာမီ တစ်ယောက်လုံး ပါမယ်ဆိုရင် ရမှာ ပါ"

သဇင်သင်း၏ အကြံက ကောင်းလှပါတိ။

"ဪ...မိခင်အရင်းနဲ့ နေရတဲ့ သူတွေဟာ တကယ် ကံကောင်းတယ်နော်... အန်တီလှကိုယ်တိုင် လိုက်မယ်ဆိုပြီး ပြောရင်တော့ ဖေဖေက လွှတ်မှာ ပါ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အောင်မြင်မှုရသွားသလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက် ကြသည် ။

ဖြူလှိုင်းဖွေးက အိပ်ခန်းတွင်းမှ စိပ်ပုတီးစိပ်နေသော သဇင်သင်း၏

မိခင် ဒေါ်လှလှသို့ မေးငေါ့ပြ သည် ။ "ဘယ့်နှယ်လဲ" ဆိုသော အမေး...

သဇင်သင်းက ခေါင်းလေးဆတ်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပါ၏။ " ပိုင်ပါတယ်" ဆိုသည့် အဖြေ...

ကိုဖြိုးတစ်ယောက် ရည်းစားရဖို့ အတွက် သဇင်အဘွားကြီးလည်း မနေရပါလား။

"ပန်းကန်တွေသိမ်းဟာ၊ သဇင်တို့ အပေါ်ထပ် တက်ရအောင်"

"ရတယ်၊ ထားခဲ့၊ ငါ့ညီမလေး သိမ်းလိမ့်မယ်"

သုဝဏ္ဏတိုက်ခန်းလေးများ သည် ကျဉ်းသော်လည်း စနစ်ကျပါ၏။ အပေါ်ထပ်တွင် လူသူရှင်းလင်း၍ ပြောလိုက်ရာ စကားပြောနိုင်ပြီ။

"ချစ်နှင်းဖြူနဲ့ ဖြူလှိုင်းဖွေးဆိုတော့ ဖဦးထုပ် အကွရာတွေချည်းပဲ နော်"

"မမလှိုင်းကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်"

"နောက် ဖဦးထုပ် တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လို့ ပြောမလို့ "

"ဟင်"

"ကိုဖြိုးတဲ့ ...မမလှိုင်းရဲ့ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်းပါ ချစ်နှင်းဖြူ"

"ဪ..."

"မမလှိုင်းရဲ့ မောင်လေး အရင်းနှစ်ယောက်ကိုတောင် မပြောသင့်တဲ့ စကား မပြောဝံ့ဘူး။ ပါးစပ် မလုံလို့ ၊ အဲဒီ ကိုဖြိုးဆိုရင် ဘာမဆို တိုင်ပင်နေကျ ပြောနေကျ"

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုဖြိုးလောက် သဘောကောင်းတဲ့ သူ ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး"

လှိုင်းတစ်ယောက် နိဒါန်းချီနေပြီဟု သိသော သဇင်သင်းက အတည် ပေါက်နှင့် ဝင်နောက်သည် ။

"မိသဇင်...အောက်မှာ ပန်းကန်တွေ သွားသိမ်းစမ်းဟာ။ ဒီအတိုင်း ထားရတာ အားလည်း နာတယ်။ နင်လည်း ရှိမနေစေချင်လို့ "

သဇင်သင်းက ဇက်ကလေးပု ပခုံးလေးတွန့်ပြပြီး အောက်ဆင်းသွား တော့သည် ။

"ချစ်နှင်းဖြူ"

"စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် မမလှိုင်း ချစ်နှင်းဖြူကို ပြောစရာရှိတယ်ကွယ် "

ချစ်နှင်းဖြူသည် လှိုင်းတို့ ၊ ကိုဖြိုးတို့ ထက် တစ်နှစ်ငယ်ပြီး တစ်တန်းနိမ့်သည် ။ သူတို့ က ဖိုင်နယ်(လ်) ရီးယား ဖီးဇစ်(က်)။ ချစ်နှင်းဖြူက ဇူး သတ်(ဒ်)ရီးယား။

ချစ်နှင်းဖြူက အံ့သြသော မျက်နှာလေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။ သူ့ထက် ချမ်းသာ၊ သူ့ထက် ရုပ်ချော၊ သူ့ထက် အသက်ရော အတန်းပါ တစ်နှစ်ကြီးသူ နောက်ဆုံးနှစ် ရူပဗေဒ အဓိက ကျောင်းသူတစ်ယောက် ကို... သူလို သာမန် တတိယနှစ် သတ္တဗေဒကျောင်းသူတစ်ယောက်က အံ့သြရုံမက သိမ်ငယ်စိုးထိတ်သော အကြည့် နှင့် ကြည့်နေစဉ်...

"အမှန်တော့ မိန်းကလေးချင်း ကြားဝင်ပေးရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ။ ဒါပေမဲ့ သူ သိပ်ခံစားနေရ တာကို မကြည့်ရက်လွန်းလို့ မသင့်လျောမှန်း သိပေမယ့် မမလှိုင်း ဝင်ကူညီရတာပါဆိုတာ ချစ်နှင်းဖြူ ခွင့်လွှတ်စွာ နားလည်ပေးနော်"

"ရှင်...နှင်းဖြူ ဘာကို နားလည်ရမှာ လဲဟင်"

"အသားညိုညို၊ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်မှန်နဲ့ လူတစ်ယောက် ချစ်နှင်းဖြူရဲ့ အတန်းဘေးမှာ အမြဲလာရပ် နေသော သတိထားမိလား ဟင်"

"ဪ...သူလား"

ချစ်နှင်းဖြူသည် SE 3 နှင့် SE 4 မှ အတန်းများ တက်ရလေတိုင်း ရပ်ကြည့်နေတတ်သော၊ ပရယ်တီကယ်(လ) လုပ်လေတိုင်း ပထမထပ် ကော်ရစ်ဒါမှ ရပ်စောင့်နေတတ်သောသူကို မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

။

"ဟုတ်တယ်...ချစ်နှင်းဖြူ၊ သူ့ကို တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်ဆို ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ လို့ "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အာ(ရ်)စီကနေ အတ်(တစ်)ဘေ(လ်)ဒင်အသွားမှာ ပါ၊ နှင်းဖြူ မှတ်မိပါတယ်"

"အဲ...သူပဲ၊ စောစောက မမလှိုင်း ပြောတဲ့ ကိုဖြိုးဆိုတာ"

"ဟင်"

"မမလှိုင်း စကားကို ယုံပါ ချစ်နှင်းဖြူရယ်၊ ကျိန်ပြောဆိုပြောပါ့မယ်။ ဒီကောင် တစ်ခါမှ ရည်းစား မထားဖူးဘူး။ ချစ်နှင်းဖြူကို စတွေ့ပြီးက တည်းက တကယ့်ကို စွဲလမ်းနေရှာတာ။ အဲဒီလို အပြောခံရပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူဟာ တကယ့်ကို ခံစားနေရရှာပါတယ်"

ချစ်နှင်းဖြူ၏ ရင် လှုပ်ခတ်စေသော စကားများ ...

"ချစ်နှင်းဖြူ စကားကို ထိုက်တန်စွာ နာခံတဲ့ အနေနဲ့ သူ့ဘာမှ လိုက် မပြောတော့ပေမယ့် သူ့ရင်က စွဲလမ်းမှုတွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ သူ ဘယ်လိုခံစားရပါတယ် ဆိုတာတွေ ဟောဒီမှာ အပြည့်ပါပါတယ်"

ဖြူလှိုင်းဖွေးက သူ့လွယ်အိတ်တွင်းမှ ရှုမှိုင်းဖုံးနှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ် အရွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး...

"သူဟာ ညဆိုလည်း မအိပ်မနေရေးထားတဲ့ စာမို့ အလေးအနက် ထားပြီး ဖတ်ကြည့်ပေးပါလို့ မမလှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်"

စာတစ်အုပ်အပြည့် ရေးပေးထားသော ရည်းစားစာကို ဖြူလှိုင်းဖွေး က အတင်းပေးအပ်လာသည်။

"ဆိပ်ကမ်းသာ(လွစ္စ)လမ်းက ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦး ကျူရှင်ဆိုတာ ကြား ဖူးလားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့...နှင်းဖြူ မောင်လေး ဆယ်တန်းတုန်းက တက်ဖူးပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဒီရသွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"အဲဒီ ဒေါ်နွယ်နွယ်ဦးဆိုတာ မမလှိုင်းပြောတဲ့ ကိုဖြိုးရဲ့ မေမေပဲ၊ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုပဲ ရှိကြတယ်။ သူ့ဖေဖေက ဆုံးသွားပြီ။ ကျောက် ကုန်းမှာ ခြံနဲ့ တိုက်နဲ့ ပါ။ မမလှိုင်းတွေနဲ့ တစ်ခြံကျော်မှာ "

"မမလှိုင်း"

"ဟင်"

"နှင်းဖြူ သူဌေးတွေကို ကြောက်တယ်ရှင်"

"အို...ကိုဖြိုးတို့ ဟာ သိပ်အချမ်းသာကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန် တီနွယ်ကလည်း ဆရာမပီပီ သိပ်သဘောထား ပြည့်ပါတယ်။ ကိုဖြိုးက တော့ မပြောနဲ့ တော့။ နှိမ့်ချဖို့ ပဲ သူ သိတယ်။ မာန်မာန လုံးဝ မရှိပါဘူး ကိုဖြိုးအကြောင်း မမလှိုင်း အသိဆုံးပါ နှင်းဖြူရယ်။ စိတ်ရင်းအကောင်း ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါဆိုတာ မမလှိုင်း တကယ် အာမခံရဲပါတယ်"

ခံစားမှု ပြည့်လွှမ်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ငေးကြည့်နေသော
ချစ်နှင်းဖြူသို့...

"စဉ်းစားတာက တစ်ပိုင်းထားပါ။ အခုတော့ ဒီစာကို
ဆုံးအောင်ဖတ်ကြည့်ပါလို့ မမလှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ချစ်နှင်းဖြူ ဖြစ်
စေချင်သလို ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ လည်း မမလှိုင်း တာဝန်ယူ ကတိပေး
ပါတယ်..."

"ကဲ...မမလှိုင်း သွားတော့မယ်နော်။ ကိုဖြိုးနေရာကနေပြီး ခံစားနား
လည်နိုင်ပါစေ...လို့ မမလှိုင်း ဆုတောင်းပါတယ်"
